

PRAHA-DOKSY

Kolíkáč – Dole Ráj a nahoře oranžové peklo!

Je 6.3.2014 a objíždíme krásy naší republiky, tentokrát to padlo na trasu Doks, s Kaprem si dáváme 2x Romanov a já se cítím dobře, nohy jedou, v hlavě se mi honí myšlenky na poslední květnový čtvrtek, jak to všechno dopadne...Sezóna se rozběhla na plné obrátky a mě se nedaří, po každém závodě nacházím nějakou výmluvu. Těším se na kopce, ale k nim buď vůbec nedojezu, nebo vypadnu z té správné grupy někde ve sjezdu. A tak jak se blíží Doksy, začínám se upínat k Romanovu, jak kdyby to byl kopec, který rozhodne o této sezóně. A přitom to vlastně nesnáším, dělit sezónu na nějaké vrcholy, na nějaké A, B či Cěčkové závody ... ale uvnitř jsem cítil, že Doksy mi vlastně nejvíce vyhovují, přesně profil, který mám rád, prostě A závod, a kdo ví, jestli ne vrchol sezony! A navíc ta tradice, atmosféra, které je z této legendy cítit, to vnímám na málokterém závodě. A ještě něco má v sobě Romanov, vždyť to byl kopec, pod který se vždy organizoval výkonnostně trochu nesourodý šlapkovský balíček, aby si všichni užili jízdy ve skupině a teprve odtud se začalo závodit. Jé to bylo plánování a těšení se se Šemíkem pod kaštany v Riegerových sadech...Blíží se den D a počasí nám zase nepřeje, sice klikám co 5 minut na Nory, ale stejně vím, že nic nezměním a neovlivním, prostě v 15,30 budu stát u teplárny a baťůžek s věcmi bude v nějakém doprovodném autě. Tradice mám prostě rád! S Czendou si dodáváme odvahy v metru a nevěřičně vzpomínáme na minulý rok, že se situace opakuje. Ale cyklistika je venkovní sport, nedá se nic dělat, mokrý přírodní průplach je možná lepší než klimatizovaný lidský openspace. Nic se nezměnilo, vše stejné jako před 9-ti lety, kdy jsem jel poprvé, Jarmila zapisuje, VLK běhá okolo a zařizuje vše potřebné. Těmto dvěma a celému CKKV je nutné vzdát hold, že Doksy drží při životě v dnešní nelehké době. A oni je nejen drží při životě, ale povznášejí díky čipům a skvělému zabezpečení trati zase o stupínek výše. Díky! Letos i přes nepřízeň počasí dorazila konkurence, Vitas, Sweetivky, Paudera, Svobodin, vedoucí muž UAC Jarda Rendl a určitě i nějaké další překvapení ... no nesmíme nic ponechat náhodě, s Kaprem a Čespu si řuknout pěstmi pro štěstí a zavrtat se za zaváděcí auto, tam tolik nestříká. Je to zase cyklistika nejhrubšího zrna, z nebe voda, ze silnice voda a do toho ještě duje protivítr. Ale ani jsem to nějak moc nevnímal negativně, přece jenom jsem se lépe oblékl než v Bělči, navíc vedla Kapra na špici, když roztáčíte nohy vstříc 32. ročníku Doks se musíte vznášet na vlně euforie, i kdyby sněžilo! Policie zkušeně čistí prostor, auta zastavují u krajnice, safra aspoň někdy si člověk připadá, že silnice není jen pro auta, ale i pro náš koníček. Kostelec za námi, za přejezdem se to odtroubí a jde se na věc. S Kaprem pokračujeme v setrvalém tempu stále na špici, nikdo nejde přes nás, se vzpomínkou na Orlíka vytočíme esíčko ve Všetatech a hurá k Čečelicím. Furt špice, ty wado, nebudou ty síly scházet? Ale nejede se žádná kaše, i čečelická vracečka je dobita v oranžové barvě a první hup před námi. Stále bok po boku s Kaprem, zahřát ty promočené svaly, a zdá se, že centimetr po centimetru mi Kapr odjíždí. Do háje, není to tam, mi blikne hlavou, nesmím to tady pustit, boleslavská bude určitě bolet a je potřeba být vepředu. Zvednu zadek, jde přese mě asi 5 lidí, ale v mokrém sjezdu k přejezdu se znovu vracím za Kaprem na špici. Ale stále ještě není vyhráno, kostky, nájezd na hlavní, safra plíce pálí, vůbec se mi nejede dobře, ale jsem v té správné lajně, kterou táhne náš bijec Čespa. Hoblujeme krajnici, stříkáme si do tlam, nechápu, kde bere síly náš objev jara, já trpím v háku jako pes. Konečně se to uklidnilo a je čas zkontrolovat stavy, no je nás kolem 15 kusů, šineme si to letos netradičně objížděkou bez Řepína. Na špici se jen protočit a zapadnout zase do chumlu, nejlépe je za Vitasem a jeho zimákem s blatníky . Je to docela nekonečné, stále v protivětru, silnicí, kterou až tak neznám, i když jsem tudy párkrát v protisměru již jel. S Kaprem jsme vzadu v balíku, o tempo se starají jiní, tady se rozhodovat nebude. Konečně na staré známé trase a padáme do údolí. Sjezdy se jedou opatrně a za přejezdem doprava směr Kokořín se nejede už vůbec . Doplnit energii, Paudera s Prokym si ulevují za jízdy, to Kapr si chce zastavit a seznamuje s tím celý balík. Nikdo není proti a obsazujeme krajnice, za námi kolona doprovodných aut zašpuntovala údolí. Tak to je teda mazec, to asi historie nepamatuje, hromadné čůrání balíku na Doksech! Odbočka na Kaninu, zezadu přijela Martina Růžicková se svojí skupinou, stále se moc nejede, Romanov se blíží. Tajč jde do mini úniku, úzké esíčko mezi domy, do toho bahnitě překopy a už je tu vlevo rybník, za chvíli to začne, musím dopředu, dopředu. Dopředu jde ale Varta, ještě vydržet, ale když se za ním začíná vydávat Kapr, tak už musím, hop za Kapra, cedule Ráj, ještě si s námi zalaškuje Jarmila se svým zaváděcím vozem, ale to již začínáme mydlit legendární kopec. S Kaprem vedle sebe, stejně jako v zimě točíme tempo na samé hraně naší snesitelnosti, staříkovská múza konečně sestoupila mezi nás, nohy z nebes, přetahujeme se o špic, chvíli je Kapr o

pár decimetrů přede mnou, pak zase já. Zvláštní neuchopitelné spojení, stejně jako při našich výletech, taková lehkost mě provázela, ale v hlavě stále otazník, až se to přes nás převalí, bude dostatek sil na hození háčku? Atak ze zadu ale nepřichází, poslední točka a nakloněná rovina k prémii, až teď slyším ze zadu Čespu: „Jsme odjetí, mají na nás díru!“ Čespu? Ty wado, všechny jsem tady čekal, ale že tu bude Čespa, to tedy ne! Klobouk dolů, kam se dostal za pár měsíců! Dostávám odvalu se poprvé taky otočit a naskytne se mi božský pohled, fakt tam nejsou vidět! 3 Šlapky v úniku a s nimi ještě lišák Vláďa Paudera. Je to sen? Kolíkáči, probud' se! Ted' nebo nikdy, narvat tam velkou, prémii chci pro sebe, a hurá do sjezdu, kostky rozhodnou. Řveme po sobě jako smyslů zbavení, kostky drtí na špici Kapr, za ním se gumují s Vládou a za sebou slyším Čespu. Kostky zdolány, tam, kde se před 2 roky zrodil únik Klímiče, Vládi a Kapra, tam se dnes žene vstříc pódiovým Doksům trio orange +1. To snad není možný, tři z jednoho týmu v úniku, to je z říše fantazie! Dole to byl Ráj a nahoře oranžové peklo! Ted' to jen vydržet, Kapr se stal motorem naší grupy, jeho špice jsou nejdelší a nejbolestivější, odbočka na Skramouš, ostrá levá, předjíždíme našeho Mika, který povzbudí, ještě se znovu otáčím, je vidět do serpentín, ale nikde nikdo!! Začínám tomu věřit, jen přemýšlím, jak to vykutálet v cíli s Vládou, nejkrásnější scénář by byl, že bychom mu ještě někde odjeli, a ve třech za ramena projeli cílem. Ale to už bychom chtěli moc, Čespa po každém odstředění něco drmolí ve smyslu, že už s námi dlouho nebude, ale vždy kecá, stále předpisově drží bezvětrný hák. Lobeč zatahá za nohy, ale tady se musí jet, žádné slitování, ani nevím, jestli ještě prší, jestli je silnice mokrá, teď zpětně se mi zdá, že snad i svítlo slunce a ozařovalo vše do zlatova! Kapr řve: „To je sen!“, já jsem nějaký nemluvný, plně soustředěný, i mluvení by mi asi bralo síly. Za Nosálovem ještě zamíchá s kartami osud, sjíždíme dalšího odpadlíka z mladého balíku, blíží se ostrá leva, zrovna jsem na špici a tak zvednu oba lokty na znamení nebezpečí, bohužel Čespa jedoucí na mém pravoboku uvidí jen pravý loket, což je pro něj znamením k vystřídání, přišlápne si, ale v tom je jasné, že na vlhké silnici tu zatačku asi nedá a vypočoduje si na panelku, která pokračuje rovně. Aj, divná situace, týmový hráč mimo trať, sice bez pádu, ale bez možnosti se vrátit k nám, nemůžeme čekat, to by nás sjeli... omluva Čespo. Tak již jen ve třech, dva ctihodní a jeden veterán, začínám si plně uvědomovat, že zlatá obhajoba je na dosah, zdá se mi to nějaké nekonečné, ale když mi kluci řeknou 8 km do cíle, hned je mi lépe. Ale osud si ještě krutě zahraje i se mnou. Za Žďárem mi ze zadu lýtka hryzne křeč, která prostoupí do celého chodidla, a nejsem schopen zabrat. Aúúú, řev raněného býka, Kapr ještě starostlivě brzdí Vlád'u, jestli se nevrátím, ale já si musím vystoupit, zvolnit, kdoví jestli ne i vycvaknout. To by bylo hodně neslavné, takhle to propásnout, zběsile se otáčím, ale tam liduprázdno, jen dvě auta za námi. Uff křeč povolila, začínám stíhat vedoucí duo. Nesmím je spustit z očí, to musí být můj magnet. A jde to, docela se i přibližují, začali asi taky taktizovat, vždyť jedou o zlato. Auto mě předjelo, tak se mi tam teď motají na úzkých rozbitých silničkách, třeba je ještě dojezu a pomůžu Kaprovi před Tachovem. Ale nepodařilo se, mám je na dosah, ale mohu jen hlasitě povzbudit. Naposledy se ohlédnout a vidět to nádherné prázdno, zvednout pravou ruku zařatou v pěst a přejet gumový zlatý veteránský koberec...Vrhám se na Kapra s divokým rykem, jak po vítězné penaltě na mistrovství světa, koušu ho radostí do vesty, safra to jsou neskutečné chvíle! Bejku, tohle se vryje hluboko do našich myslí, takový nářez se nedá zapomenout! Za chvíli je tu Čespa, tak mu to taky vyšlo, mít bronzovou premiéru na Doksech, to je neskutečný, važ si toho!! Bereme baťůžky a frčím do sprch, furt jako kdybych tomu nemohl uvěřit, oslavné výkřiky se linou skrz Doksy a ze sprch v kempu tryská oranžová endorfinová lázeň! Uááááá!! Pódium 32. ročníku Doks je obarvené do oranžova, trio z úniku ještě vyšperkuje bronzová Ivča, takže šlapkovský stůl je plný veselé nálady. V chatce zima, že ležíme v čepicích, ale stejně nemohu nějak usnout, málem celou noc prokecáme s Kaprem a stále šlapeme ten báječný sen, který nám přinesl poslední květnový čtvrtek ... a hele v baťožu něco cinká, ne, to nebyl sen!!

Radim – Praha – Doksy aneb opět propršený svátek všech silničářů

Poslední květnový čtvrtek s sebou přinesl jak jinak než klasiku všech klasik Praha – Doksy. Je to tradice, je to svátek, jsou to v podstatě takové cyklistické Vánoce. Ale co je to všechno platné, když takové Vánoce celé proprší ... a to se právě Doksům stalo již potřetí v řadě! A to tu přitom v minulosti bylo kolikrát tak krásně! Předpověď přitom ani zase tak zle nevypadala, mělo se jet v dešti jen na začátku, a pak to mělo pomalu ustávat, ale skutečnost byla taková, že až na malé výjimky se nakonec jelo v dešti od startu do cíle! A k tomu ještě ukrutná zima snad ještě větší než loni, kdy už se přitom zdálo, že to horší snad ani být nemůže (tímto dnem odstartovaly loni ty ničivé povodně). Ale mohlo a bylo (v cíli cca jen 9°C)! Není divu, že ze Sokolů se na startu téměř nikdo neukázal, dorazili jen ti

největší tradicomilci, tedy Michal a já a vlastně ještě i Přemek, ovšem ten již v dresu jiného týmu. Start byl klasicky v 15:20, moc nechápu ty, co na něm stáli jen s návleky a dole krátký – no jeden takový se klepe už na startu jako ratlík, tak si říkám, že tebe chci chlapče vidět v cíli. Já jedu sice krátký-krátký, ale plus komplet návleky (včetně treter) a vesta. Prší už od startu a je fakt zima, tím spíš, že se jede prvních cca 20 km jede volněji za zaváděcím vozem. Michalovi jsem už před startem záviděl, že si vzal dlouhé rukavice a teď za jízdy a tedy ve vsudypřítomné odstříkující vodě ze všech stran okolo mu je závidím ještě o něco (o dost) víc. Závoru před Všetaty jsou klasicky dole, takže ideální šance k poslednímu odskočení před tím, než to vypukne. A vypuklo to brzy a dle očekávání v Čečelicích, kde úvodní zatáčku kroužím po boku s pozdějším vítězem Nežerkou, který byl celou dobu zalezlý pěkně vzadu a povídal si s kolegy ze svého týmu. Ale jak už je dobře známo z dřívějších závodů, najíždět do kopce po boku s Vaškem Nežerkou není žádná výhra, on si párkrát šlápne a hravě je tam, já dřu jako mezek ... no a nejsem tam. Vysypalo nás to s Michalem a dalšími sice o kousek, ale přesto poměrně přesvědčivě. V Byšicích před nájezdem na hlavní se ještě odpoutáváme ve třech od zbytku odpadlíků a od benzínky v poměrně citelném protivětru se snažíme dotáhnout na už také odtrženou skupinku před námi, točíme krátké špice v poctivém kolotoči, že ten na Mallorce byl proti tomu úplně nic, ale bylo by to asi málo platné, kdyby do osudu nezasáhla šťastná náhoda, konkrétně kamion. Natlačil se před nás nahoře těsně před horizontem a vzápětí zpomalil, protože za skupinkou před námi už se vytvořila kolona několika aut, za ní dojel kamion a za ním jedeme my totálně schovaní v závětrí, jedeme najednou úplně lehce stále přes 35 km/h a ani o tom nevíme, zatímco ti před námi se dřou na větru (ale je jich na to taky o dost víc). Kamion zkrátka pracuje za nás, což je umocněno i tím, že letos se neodbočuje na Řepín (uzavřená silnice kvůli sesuvu půdy) a pokračuje se po hlavní I/16 přes Vysokou Libeň a Mělnické Vtelno, kde teprve se z ní odbočuje na Chorušice a Velký Újezd a dále na Nebužely, kde se napojuje na původní trasu. Ve Vysoké Libni přeskočíme kamion a pak stačí pár šlápnutí a jsme ve skupině před námi, bohužel při těch pár šlápnutí na plný výkon mi nehezky zacukalo ve stehnech, tak mám docela obavy, jak to bude dál. Ve skupině je nás dohromady 12, ale moc kompaktní jízda to není, po hříchu musím spíše říci, že v takto tempařsky neurovnané skupině s podivným střídáním jsem už dlouho nejel, a to snad ani mezi bikery. Nevím věru, co bych jí vytkl dříve, zda veliké skoky v rychlostech po vystřídání, tvoření děr uprostřed skupiny a jejich následné nezalepování nebo odstřídávání za vítr místo na vítr a našlo by se toho asi ještě i víc. A ve finále mě pak ještě jeden přede mnou málem sestřelí, když mě zavře do zatáčky tak těsně, že musím z asfaltu na trávu, ale naštěstí to ještě dávám. K tomu střídání ještě, ony to spíše byly takové nástupy se zrychlením klidně o 5 km/h a více a zvláště pro ty na konci skupiny to pak bylo hodně nepříjemné, následně se to pak zbytečně trhalo a znovu sjíždělo, zkrátka nic moc příjemného to nebylo a bylo mi jasné, že s tímto stylem asi nikoho nedojedeme a budeme rádi, pokud někdo ze zadu nedojede nás (nakonec se nestalo ani jedno). A do toho ten dešť a ta zima! Prsty na rukou už skoro necítím a i od nohou se šíří do celého těla nepříjemný chlad. Naštěstí aspoň ty záškuby ve stehnech zdá se ustoupily. Kokořínské údolí se tak nějak chvíli jede, chvíli zase nejede, chvílemi se to trhá a zase sjíždí, prostě tak nějak klasika této skupiny. Mezi rozumnější členy počítám hlavně Michala a ještě asi dva tři další jezdce, ale to je málo. Trápí mě hlavně jezdec na černo zeleném DURATECu, který mě už podruhé v krátké chvíli málem sundal do škarpy, ale jinak si začínám docela zvykat. Nepříjemné je, že se mi čím dál víc chce si odskočit na malou, pauza u závor už je zapomenuta a já se teď ze všeho nejvíc z celého závodu těším na to, až si v cíli budu moci konečně ulevit. Ale třeba mě z toho dostane Romanov, protože tam má člověk většinou najednou úplně jiný starosti. A taky jo, jestli jsem si původně plánoval, jak v romanovském kopci nasadím tempo, potrhám skupinu, poztrácím tady hlavně ty nezbedy a nahoře se utvoří skupina nová a lepší, tak to byl velký omyl. Vepředu jedou stále ti samí nezbedové a pěkně mi tu natahují držku, tepy přes 190 bmp, jsem sice někde mezi prvními šesti, ale tempo rozhodně neudávám a spíš jen zoufale visím alespoň na oční kontakt, Michal se trápí ještě víc a couvá dozadu, krev stoupá do krku, ještě chvíli a budu se muset rozloučit! Naštěstí je tu ale konečně horizont a já jsem tam, resp. s nějakou 5 m dírou, ale naštěstí jak rychle se ten kopec vylétl, o to víc se teď parkuje, takže se dotáhne i Michal a další, až je nás z původních dvanácti zase jedenáct. Kostky ve Mšeně nás opět trochu roztrhají až na dvojčky, ale zase se to sjede a už je tu Lobeč, kde Michal chytá na nejprudším asi 300 m dlouhém úseku snad 100 m ztráty, a to už se s ním v duchu loučím, o to větší je moje překvapení, když už v Nosálově tam je zase zpátky a ve sjezdu dokonce diktuje tempo. Původně jsem byl s Michalem předběžně domluvený, že pokud budeme spolu ve skupině, tak cca 2 km před cílem vím o jednom moc pěkném místečku, kde se to dá nakopnout a třeba i ve dvojici ujet a udržet to

až do cíle, dokonce jsme měli pro spuštění této akce dohodnuté heslo „KRLEŠ!“ , ale když se s tím ve Žďáru Michalovi připomínám, tak nevypadá, že by do nějaké takové akce ještě dnes chtěl jít, což se mu po dosavadním průběhu vůbec nedivím. Párkrát se ještě zrychlí, párkrát se to zase sjede, v tom mém vyhlídnutém místě do toho místo mě prásknou jezdcí v týmu Dexter a Derfl kola, za nimi startuje jezdec v bílo-zeleném dresu (Domanský), tak ho hbitě hákuji a za námi už je pěkná mezera, takže by to takto aspoň takto ve druhé dvojici mohlo vyjít. V krátkém rozbitém sjezdu náskok ještě trochu navyšujeme (hlavně tady nedefektit, sem tam je okolo vidět i někoho, jak stojí a opravuje), pak už se za námi formuje stíhací smečka, ale cíl už je blízko, takže celkem s přehledem si svou pozici pohlídneme a v závěrečném jakoby spurtu mám překvapivě i docela navrch, takže nakonec celkem solidní 3. místo v původní 12-členné skupině (v závěru již jen 9-členné). V celkovém pořadí mi dosažený čas 2:41:51,35 h (průměr 32,59 km/h) stačí na relativně slušné 24. místo absolutně (ze 49), 15. v kategorii B (z 22) a hlavně na zisk celkem zajímavých 67 bodů (přece jen lidí tu nebylo tolik, jako kdyby počasí vyšlo). Michal skončil se ztrátou něco přes minutu (kterou tedy nabral na těch posledních 2 km) na 30. místě a byl tedy poměrně blízko zisku ceny za 32. místo (32. ročník = zvláštní cena za 32. místo v každém balíku), příště to holt bude muset lépe propočítat. Zvítězil Něza (to už je skoro zbytečné dodávat) v čase 2:23:19,14 h (průměr 36,84 km/h - při porovnání časů s předchozími je třeba vzít v úvahu, že letos byla trasa minimálně o 6 km delší než jindy). Jinak v cíli se mi překvapivě na záchod už ani nechce, ač jsem se toho přes polovinu závodu nemohl dočkat, zato se do nás všech dává ukrutná zima, po sesednutí z kola vůbec necítím chodidla a připadám si, jako bych stál na nějakých cizích kůlech ... no prostě zážitek. Ještě že je tu Klára s termoskou s čajem, suchým oblečením (akorát suché boty jsem si blbec nechal v autě u teplárny) a hlavně autem, které nás zaveze ještě na večeri do Starých Splavů (ne Hamrů a vím o tom), a pak domů, do Prahy, do lékárny... Celkově vzato s výsledkem asi spokojenost, s počasím přesně naopak. Je až s podivem, jak již 3x za sebou počasí nevyšlo, přitom by to byla taková akce, taková pěkná trasa, takoví soupeři...

jeff

Cyklistická klasika Praha - Doksy (87 km) - 10. závod UAC .Opět jsme si užili parádního závodění. Od začátku déšť,zima a víchř. Od cca 30 km jsme jeli v 16ti členné skupině. Rozhodovalo se až na pověstném Romanově(pro mne do dnešního dne neznámý kopec). V něm jsem nedokázal zachytit únik čtyř borců . Vytvořil jsem mini skupinku s Vitasem a ještě jedním příchozím. Celou dobu do cíle (cca 25 km) jsme měli vedoucí skupinu na dohled,ale nešlo to je dotáhnout. Do cíle jsem dojel na celkovém 7. místě a 4. v mé kategorii. Takže za poslední čtyři závody mám tři brambory. Ze závodu si odvážím totálně zaprasené kolo a oblečení, rozedřenou prdel do krve, ale pěkný pocit ze závodění. Závod to byl moc pěkný,dobře zajištěný,jen to počasí opět nevyšlo.

jirkagzw

Praha-Doksy. Před starte ještě trochu stres, Něza sháněl kolo, ale nakonec jsme to všichni stihli. Prvních 20km do Kostelce za policií, déšť posílil a já i většina ostatních strašně vymrzli. Jakmile se to odpálilo, chtěj jsem hned založit a jet ale nohy byly ztuhlý. Raději jsem sledoval Něžový zadní kolo. V druhym brdku jsme zrychlili dojele kapitána a ještě někoho a v nájezdu na hlavní Boleslavskou založili a ještě s Blažejem a Kubínem z Cyklo Vape jeli. Proti větru Venca zase neskutečně, v háku to bolelo a na špici jsme vždy zpomalili tak o 10 km/h. Ten kdo odstřídával před Něžou měl docela problém zpátky zahákovat. Takhle až do kokořínsýho údolí, a na Romanov hned odspodu jede Venca a za ním Kubín pak já a Bláža. Jak se to zvedlo tak Venca zakládá a mizí. Já jedu svoje tempo tak abychom se nahoře všichni sjeli. 2x jim nevystřídám, ale na Mšenskejch kostkách zas jedem bomby tak pak už spolupracuju aby mě tu ještě nenechali. Postupně dost zpomalujem, hlavně Blažej na špici, až se bojím aby nás nesjeli (ale na Romanově jsme prý měli 5 minut). asi 7km před cílem nastupuje ve stoupání Kubín a docela to bolí se za ním udržet, pak jedem společně do cíle, těším se na špurt, ale 250m před cílem blbě řadí a zasukoval řetěz na Andyho Schlecka. Chvilí čekám, ale on slejzá z kola tak to teda dojezu na 2. místě. Druhá půlka závodu už naštěstí bez deště, trať se mi líbila, silnice až na posledních 10km pěkný, jen těch druhejch míst je v poslední době nějak moc..

Globální ochlazování v geopásmu Praha – Doksy aneb 32. ročník jarní klasiky.

Zaslechnu-li pojem „globální oteplování“, stejně jako i jinému expresidentovi se mi otvírá kudla-pardon, jsme cyklisté, ne loupežníci- tedy otvírá se mi rychloupínák v kapse. Poslední dva ročníky

legendárního jarního klání cyklistů amatérů i samouků měly společné rysy – vytrvalý déšť, odporně lezavá zima, nepřátelský vítr. Kdosi poznamenal- typické doksácké počasí. Což mne dost vyděsilo. Všichni pamětníci musí prudce protestovat. Minimálně pětadvacet let byly Doksy synonymem nádherné cyklistické pohody, fungoval sedmičkový rytmus – šest slunečných ročníků, jeden deštivý. Najednou je všechno jinak, jdeme z extrému do extrému, v roce 2011 kruté vedro, následuje opakovaný teplotní pád nejméně o dvacet stupňů. Že by znamení shůry, bylo to krásné a bylo toho dost, finito? Ne, dokud budete vy, báječní votroci bicyklů, duše krásně soutěživé, dychtivé přes všechna ta utrpení přijíždět na start. Malá lekce z kupeckých počtů sice říká: Součet počtu účastníků za poslední dva roky je rovný průměru účastníků v každém z mnoha předcházejících. Co to pro nás pořadatele znamená je nabíledni. Vloni nás od ztráty zachránil sponzor, letos se nepodařil, tak jsem vybral penízky ze svého účtu, že ztrátu dorovná (když jsem si postavil hlavu, že čipy na Doksech chci a nikdy jinak), nepřijde-li dost závodníků. Ale zachránili jste mne a možná i další Doksy, vy všichni odolní, nezničitelní, co jste letos přijeli. Ono totiž nervovat se čtyři měsíce, dolovat z úřadů a policíí nespočet stanovení, rozhodnutí, povolení, pak hledat a přemluvit dostatečný počet lidiček, ochotných postavit se na křižovatky, šibovat s dopravními značkami, obětovat svůj čas ještě dražší tím, že je čtvrtek a má se být v zaměstnání a nakonec do toho ještě vrazit vlastní peníze (jsem normální důchodce, žádný kmotr), by mi moc chuti do příštího ročníku nepřidalo. I když přiznávám, dokud budu duchem a tělem vládnout, Doksy zahynout nenechám. Přijelo 91 závodníků. Tedy aspoň o pár víc, než počet stránek dokumentů, potřebných k uspořádání závodu. Letos jich zas trochu přibylo, když se Severočeši rozhodli, že chtějí souhlas všech obcí na trase. Naštěstí jsou to jen tři obce s velmi vstřícnými starosty. Nechci domýšlet, co by to obnášelo, kdyby se stejným nápadem přišli Středočeši...A ještě není všemu konec! Poslední sobotu před startem mi Martin Videman mailuje, že Řepín je neprůjezdný. Jdu do kolen, ale doufám, že tak zlé to nebude. Pro jistotu pátrám v mapě, mailem i mobilem konzultuji s Martinem (je místní) možnosti náhradní trasy. Základní podmínka – žádní pořadatelé navíc, tedy dvě křižovatky jinde než původní. V pondělí mi z Řepína i na Správě silnic potvrzují, že tudy cesta nevede. Takže volba je jasná, Mělnické Vtelno, Chorušice. Správa silnic chce novou žádost o povolení změny. Bleskově odesílám, obvolávám mělnickou Policii, šéfa UAC, dotčené pořadatele, hochy, co budou malovat šipky, rozvážet dopravní značky, všem je nutné dát na vědomí změnu trasy. A staříci holt přijdou o svou vrchařskou prémii. Povolení Správy silnic mi přichází v den startu ráno. Nemohu nezmínit můj sen ve čtvrtek nadránem – přišlo třicet lidiček a my závod zrušili, nemáme ani na pořadatele. S tím jsem se probudil. Konec náhledu do kuchyně závodu a dostávám se na parkoviště u teplárny Třeboradice. Prší prší jen se leje, snažím se to nevnímat a odbavit své pořadatele, občas odběhnu k presentaci. Pohled do startovních listin zprvu není moc povzbuzující, chvíli probíráme možnost pustit všechny v jednom balíku, jako vloni, naštěstí opodál stojící Tomáš Vitáček mi radí nedělat to, v tom moku by to byl masakr a hoši ještě přijedou, neboj. Pak se potěšen vítám s velkou osobností české a čs. cyklistiky, věhasným trenérem Vršeckým, který na start přivezl svou svěřenkyni, nyní jezdící v Itálii. Na mou poznámku, že si nevybral zrovna nejlepší ročník lakonicky odvětlí – taková je cyklistika. Zároveň si uvědomuji, že mi tu chybí jiná cyklistická osobnost – nevidím Jirku Ježka, ten Doksy opravdu málokdy vynechá. Startuje předjezdec, otec závodu Michal Kokta, záhy přijíždí Policie Prahy východ, upřesňujeme si působení. Ještě maličko doladím účinkování pořadatelů na startu. Hlásím deset minut do startu prvního balíku, přede mnou pobíhá jednička UACu s povadlým předním kolem, snad to stihne přezout. Pak rychle na čáru, pár slov před vyjetím o situaci, že prší vidí všichni, hoch od čipů urguje start, nemám v autě kolegyni rozhodčí, trochu se zapomněla u presentace, malé zdržení. A jdeme na to. Hned od začátku profí práce policejního vozu, jak čistí prostor před balíkem. Zatím držíme manifestační tempo, závory Všetaty jsou dole, krátké zastavení a je odmávnuto. Co jsem viděl: Jako oba předchozí roky, po odmávnutí žádné- do vrabců jako když střelí. Hoši pokračují manifestačním tempem, teprve v esíčku ve Všetatech to rozjíždí. Prudká vracečka v Čečelicích je zrádně kluzká, čelo to ví a jede podle toho. Hned první brdek se jede naplno, stejně tak padák k železničnímu přejezdu. Slabší náтуры nabírají ztrátu. Po výjezdu na mladoboleslavskou je v čele čtveřice borců, samozřejmě jednička UAC Nežerka, jeho týmový kolega z LAWI - Doležal, jeden dres VAPE, tedy Kubín a čtvrtého ve zpětném zrcátku neidentifikují, nejspíš Blažej z CK Příbram. Na přehledném, pověstně nepřátelsky větrném úseku vzorně spolupracují, početnější skupina pronásledovatelů očividně ztrácí. Po odbočení na náhradní trasu (oproti Řepínu dosti nuda), už pronásledovatelé mizí z dohledu. Tato čtyřka jede na vítězství. Pospolu, bez zaváhání až pod Romanov. Tady se rozhoduje podruhé, tentokrát definitivně. Václav

Nežerka, první v cíli Vitáčkovy horské prémie, za ním díra. Náskok si zkušeně hlídá a spíš navyšuje až do cíle závodu. Teprve po třech minutách dojíždějí poztrácení soupeři. Tedy sláva novému jménu v listině vítězů Doksů! Co jsem neviděl, ale mám z doslechu: Také před zralým balíkem precizní práce policejních vozů. Tady je situace vyrovnanější, až pod Romanov se drží větší skupina, takže na lámání chleba došlo až zde. Co se čekalo – dopředu jde Vl. Paudera, s ním oranžový Kapr, co se nečekalo, že tam budou další dva oranžoví – Kolíkáč a nováček na Doksech Rydval. Slibné pro Šlapky, jak sesadit z trůnu Pauderu. Jenže to je jezdec do mokra. Vyhrává zralý balík potřetí a vždycky to byl propršený závod. Z oranžových s ním do spurtu vydržel pouze Karel Prager, ale sám nestačil. Záhy dospurtoval další specialista na mokro – Robert Sýkora, který tak obhájil loňské zmoklé veteránské zlato. CK Vinohradské Šlapky se tak stávají nejúspěšnějším teamem letošního závodu, ke zlatu Sýkory a stříbru Pragera přidávají bronz veterán Rydval a žena Iva Mědílková. Od každé medaile jednu získává LAWI Autor team. Po jedné zlaté BMC Viessmann – mazák Kvapil, SKI Paudera - ctihodný Paudera, Forno d Asolo - žena Martina Růžičková a sláva - borec CKKV, stařík Roman Chládek. Roman Chládek, jeden ze čtyř zúčastněných členů pořadajícího CKKV. Kde jsou ty časy, kdy startovalo dvacet borců CKKV a minimálně desítky mělnických. Z těch jsem zahlédl jediného mladíka. Holt zestárli jsme, onemocněli a zhmotněli, aspoň že na ty křižovatky se ještě doplahočíme. Prapor přebírají nové, mladší týmy, nebo alespoň věkově všestárné a moc mne těší, že atmosféru Doksů dál velebí (CK Vinohradské Šlapky, Dexter Cycling a další). Atmosféra při vyhlásování je trochu vlažná, jak mi sdělil vnuk, předávající medaile. Na svá speciální ocenění jsme ani tentokrát nezapomněli, nejstarším závodníkem v pelotonu byl Venca Hrachovina, který debutoval v hektickém boomu v třiadvacátém (mimochodem stejný ročník narození jako já). Nejhmotnější borec měl 97,7 kg, ve své skleróze už si ani nepamatuji jeho jméno. A cyklista, nejděle se kochající krásou trasy – Michal Kokta, k věčné slávě by úplně stačilo, že tento závod vymyslel, ale musím dodat, že pojem nejděle se kochající cyklista zde sedí dokonale. Za svých odjetých 29 ročníků strávil na trase v součtu bezmála čtyři dny a noci. Ono bujaré veselí na terase po závodě už dávno není tak bujaré, jak to popisují reporty z dřívějších časů. Doba je jiná, banda bavičů z CKKV, Ottisovi Mělničáci, či Tomáš Vitáček, mistr pozávodních oslav, ti všichni večer absentují. Ale rčení, že kdo neprožil Doksy až do pátečního rána, jakoby je nikdy nejel, stále platí. Dík borcům z Vinohradských Šlapek to má stále svou váhu. -VLK-

ČASOVKA DO VRCHU ČERNOLICE

Čespa – Oranžový sen...

Je tu neděle a sním další porovnání zbylých sil v těle. Na tuto neděli jsem se doslova těšil, první silniční závod po resetu těla a tak jsem byl zvědav, co ve mně zbylo. Z výsledků jsem věděl, že zajet to pod sedm by bylo z říše snů a tak jsem se soustředil na průměrnou rychlost, kterou jsem chtěl udržet na 21.5km/hod. Po startu průměrku zvedám k 29km/hod, což byla chyba a hned v první zatáčce dochází síly. Začíná pasáž přemlouvání a hledání správných převodů, když se dostávám do třetí třetiny závodu, tak se sice trat narovná, ale začal foukat slušnej protivítr, na tachometru průměrka 21,5, ale díky suchu mně šíleně pálí veškeré trubky v těle, mám pocit, že polykám ohen a zapíjím to připínáčkama. Jsem před cílem, už se ani nezvedám a jen sleduji, jak průměrka padla pod 20, čas je v rozmezí 7,20-25 a mne nestačí plíce. Přichází chvíle zklamání, když tu je ta úžasná orangová louka do které parkuji kolo a podílím se pocity. Za chvíli se ocitám na minitiskovce a čekám co bude, když se přepisují výsledky u rozhodčích, juknu tedy přes rameno a vidím své jméno, kolíkáče i vyhupa, přestávám mluvit, těžko polykám. Pak to přišlo, to co napsaly, tak i vyhlásily a ve kategorii "C" se bedna kompletně oblékla do ORANŽOVA. jupíííí. Všem moc děkuji, byla to krásná neděle.

Lemond – Zase špatně

Černolice - nejhezčí časovka do vrchu. Celou zimu jsem se těšil na nový asfalt. Tou dobou mě napadlo postavit "speciál" právě do tohoto kopce. Starší Tarmac jsem někdy během Vánoc opatřil časovkářskými nástavci a mírně vyladil. Bohužel jsem se k jeho otestování v kopci dostal až na začátku srpna a velmi rychle jsem zjistil, že je to na nic... Takže pár dní před závodem to zase vracím do původního stavu. Vylepšení tak spočívá jen v kéro pedálech s osvědčenými modifikovanými vnitřnostmi pro zvýšení efektivity a především dlouhodobě bez vůle. Nechtěl jsem jet na novějším Tarmacu, kde nemám kompakty. S těmi jsem kdysi zde zajel nejrychleji (nebo přesněji nejméně

pomalou). Přijíždím k prezentaci dost pozdě, což se ukazuje jako zásadní chyba. Při kontrole trati totiž zjišťuju, že řazení po komplet výměně neběží čistě. Musím to narychlo doladit. Ještě kolo chci i vyčistit a promazat převody. Na další rozjetí už tím pádem mám jen několik minut, a je mi víceméně jasné, že to dnes bude slušně řečeno průšvih. Taky kvůli tomu, že mám i blbě sedlo a tahat nohama se mi daří jen velmi sporadicky. Od jara testované speciální mazivo řetězu mimo jiné obsahující nejvyšší možnou třídu základového oleje a řadu přísad pro citelné snížení tření a opotřebením zde dnes naplno nevyužiju. Jinak v kopcích umožňuje jet o stupeň těžší převod a vše běží fantasticky hladce. Víc takhle veřejně pochopitelně neprozradím. Po startu to nechci přepálit, v lese jedu příliš opatrně. Pak už se s tím moc dělat nedá. Pozitivní je, že kdosi za mnou mě nepředjel a skončil v cíli vyčerpáním na zemi. Já to rozdýchávám taky nějak strašně dlouho. Asi je to tím nerozjetím. Natrénováno paradoxně mám na mé poměry celkem hodně i když jsem kvůli drobnému zranění začínal v květnu od nuly a v červenci musel do Švýcarska. Zjistil jsem, že trénink na Tarmacích po řadě vylepšení je i na Karlštejnku a okolí víceméně prachsproště flákání a nikam mě výkonnostně neposouvá. Proto jsem zakoupil obyč. MTB z výprodeje a několikrát týdně na něm jezdím z Černošic nahoru do Roblína nebo přes můj oblíbený kopec s masivním sklonem v Chotči a na silniče pak jen kontroluju zlepšení. Sice mám pak často na horském kole najeto víc než na jednici, ale cítím, že to má smysl, byť jsem to v Černolicích nedokázal přesvědčivě prodat. Při pohledu do výsledků tak mám opět pocit, že bych to bez kola vyběhl rychleji - a ani bych nemusel nic mazat.

Radim – Časovka do vrchu (CKKV/UAC) Všenory – Černolice aneb když plíce nestačí

V neděli 17.8.2014 se jela tradiční časovka do vrchu Všenory-Černolice, tentokrát stejně jako loni jako součást dvou klasických silničářských pohárů, tedy CKKV a UAC. Na startu se proto sešla opět velká konkurence, snad ještě větší než loni, a tak jsme si jen s Michalem zavzpomínali, kdeže jsou ty časy, kdy jsme tady dokázali před pár lety vystoupat až na podium. Na parkovišti se scházíme s Michalem (dorazil po ose) a Přemkem a jelikož nemáme Ondru, který tady loni při rozjíždění přetrhl řetěz, tak jej musí zastoupit někdo jiný, čehož se pohotově zhostí Michal a při prozkoumávání běhounu své celkem ještě zánovní plášťovky praví: „A hele, co je to tady za zaseknutý kamínek ... pšššššššššš ... a sakra ... to jsou nervy!“ Takže po loňském nýtování mám letos možnost rozšířit si servisní obzor o práci s tekutým tmelem. Díky kluci a už teď jsem zvědavý, s čím se kdo vytasí příští rok! Na startu jsem vyfasoval číslo 76 stejně jako ročník mého narození (Michal má 78, tak tomu už to nesouhlasí), ale jak se vzápětí ukazuje, moc štěstí mi tato symbolika nepřinesla. Příčiny svého neúspěchu bych shrnul do následujících bodů (aneb čtyři hlavní příčiny neúspěchu): - nohy ani moc nebolely, což je u časovky do kopce špatné znamení značící jízdu pod aktuální možností, - plíce nestíhaly, tepy sice stejné jako loni, snažil jsem se i dýchat hezky rytmicky a zhluboka, ale vesměs mi z toho vyšlo jen jedno velké zoufalé hýkání, - protivítr jako kráva, foukalo ostře od JZ a hlavní část trati vede po výjezdu z lesa právě tímto směrem, - no a mně samotnému se taky nejelo nějak zvlášť dobře. Výsledkem byl na mě (i obecně) hodně podprůměrný čas 8:12,29 min (druhý můj nejhorší v historii, ale to jsem jel tenkrát se zraněnou rukou a nemohl se pořádně opřít do řídítek, jinak mívám tak okolo 7:50 až 7:55 min. – viz. srovnávací tabulka) a i když se kvůli větru horšili téměř všichni (co jsem tak zaznamenal z doslechu), u mě to bylo nějak víc, o čemž svědčí i fakt, že téměř všichni z těch, se kterými se většinou tahám o setiny, skončilo dnes výrazně přede mnou a k dovršení všeho dva jezdci ze stejné kategorie mě přeskočili doslova o pár setin. No nic, prostě se nějak nezadařilo, ale to se stává. Přitom podle hlavních parametrů jsem to zajel podobně jako loni (v hlavním kopci tepy konstantní těsně pod 190, před cílem max. 193), ale pocitově už to tak dobrý nebylo (na odbočce za 5:15 min) a i když v minulosti se mi tady někdy i docela dařilo, výsledková listina (zatím pouze dle UAC, dle CKKV ještě doplním, až bude) nyní hovoří bohužel celkem neúprosně. Prostě prostor pro zlepšení zde do příště rozhodně je, o tom žádná. Ale jinak to byl docela hezký den na kole, jak už předzávodní rozjetí s Přemkem a Michalem, nebo pozávodní vyjetí s Pepou až do Králova Dvora, sice větrno a při zatažené obloze už celkem chladno (na návleky), na sluníčku naopak teplo (takže trochu problém vychytat optimální oblečení), ale nakonec z toho byla celkem příjemná stovečka s posledními 30 km s větrem v zádech a pěti novými vesničkami doslova vyškráblými v širším okolí, takže ve výsledku jen více takových dní. Jo a jestli máte někdo nějaké fotky, tak pošlete, rád sem nějaké přidám a zajímala by mě zejména nějaká taková, jak Michal svážel z Černolice dolů do Všenor Martinu na svém kole aneb dva na jedné silniče, brzdy naplno a rychlost stále mírně vzrůstá...

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ - POS

Kolíkáč – 5 okruhů bolesti

Start se povedl, moje oblíbená levá strana a prosmýknout se až na čelo. Ke hřbitovu to mydlit na špici, ale to bohužel bylo tak vše. Pak již 5 okruhů bolesti na ocase čelní grupy, neschopen se dostat dopředu, kostky pálily, nohy v jednom ohni a bez síly, každý brdek na malou a jen zběsile točit a točit. V asi nejkritičtějším momentu, kdy díra na balík po kostkách byla už pěkně velká, přijíždí Ďábelská vzpruha s báječným fotografem Schneckem. Z okýnka řev, připadám si jak otrok na lodi, co vesluje v podpalubí a dávám a dávám. Při životě mě drží jen to, že budu na fotkách... takže to pak vypadá, že jsem v nadějném úniku. Ale to je omyl, to prázdno za mnou, to je propast, ze které jsem se škrábal k vytouženému dojetí do cíle s čelním balíkem. Hlavě se nechtělo, nějak jsem to vzdal předem, jen prostě dojet a sebrat body do CKKV. Asi nebudu nikdy etapový jezdec, ten sobotní Vesmír vzal mnoho sil, obdivuji Líbu, Kajmana, Kapra jak si to stále rozdávali u špice. Hold každý den není posvícení, POS 2014 byl pro mě jen bolest... Ale zase jsem měl možnost zažít vedle sebe Mlhoše, Pistachia, VSida, jak skvěle bojují a především Jenču, který to obkroužil s čelem! Zvláštní kategorie je pak Čespa, po těžkém pádu stojí na startu, letí u špice jako nic a ani smolný defekt ho nezastaví, aby závod nudojel! Fakt obdiv!

Radim – Poslední šlápnutí (UAC) aneb když pořadím míchají dědci

Na Svatého Václava se sešlo v Hřebčích početné pole silničářů, aby se zúčastnili tradiční podzimní taškařice s názvem Poslední šlápnutí, kterou pořádají Vinohradské šlapky. Na startu se sešla silná konkurence a taky já jsem se sešel. Zároveň se jednalo o předposlední díl seriálu UAC a poslední a tedy rozhodující díl poháru CKKV Svijany Cup, ve kterém jsem hájil průběžné deváté místo o bod za Michalem, který ale nedorazil a dal mi tak svoji pozici bez boje. Trasu závodu tvoří pětice okruhů se třemi krátkými kopci v každém kole, kdy první dva mi docela jdou a třetí na kostkách v Hřebčích vysloveně nesnáším a často v něm ztrácím. Počasí bylo na tuto dobu velmi pěkné, většina lidí včetně mě jela pouze v krátký-krátký a ani vítr tentokrát moc nefoukal, což na otevřeném okruhu slibovalo rychlé časy. Start byl tentokrát mnohem více v poklidu než jindy, protože se vyráželo za zaváděcím autem a zrychlovalo se až nahoře u hřbitova. Do sjezdu jsem najížděl mezi jezdci s týmu Dexter Cycling a ve sjezdu jsem si všiml, že první z nich (Brabec) už má před sebou docela jako díru na další jezdce z hlavní skupiny, ale trochu jsem se uklidňoval tím, že Cafourek se Šťastným jsou ještě za mnou a ti že by si to takto lehce snad ujet nenechali. Když ale vidím, že se ta díra stále zvětšuje, vyrážím vpřed, ale můj maximální výkon na dotažení nestačí, sice si dávám pěkně, ale za chvíli jsem vyšťavenější a naopak Šťastný s Cafourem jdou celkem razantně přede mě a nechávají mě tam svému osudu. Tak jako tak zadní voj hlavního balíku už pouze vidím, ale to je tak vše, prostě tam nejsem. Sakra, taky jednou by se mi to už povést mohlo, tentokrát chyběl opravdu kousek a být o jednu pozici při nájezdu do sjezdu jinde, tak jsem tam klidně mohl být, ach jo. Do Hostouně jedu sám, pak mě dojíždí jeden jezdec a pokračujeme aspoň ve dvojici přes Běloky i Makotřasy a až na rovince u lidického památníku nás dojíždí větší skupinka s lidmi, se kterými už jsem v minulosti také něco objel (Flak, Slaboch, Krýda, Hejduk, Hauser). Navíc kousek před námi vidíme další skupinku, takže další kolo jedeme stíhačku a snažíme se k nim ve spolupráci dotáhnout, což se nám společným úsilím na konci druhého kola před Hřebčím konečně daří (naštěstí moc velkou kaši nejeli, tak se nám to celkem snadno podařilo). A už se koukám, koho jsme to vlastně dojeli - je tu Petr Šťastný (takže doskočení do prvního balíku po startu se mu taky nepovedlo), taky trochu překvapivě Radek Procházka, Ladislav Šindelář (se kterým jsem dojížděl posledně Klikáče) a další, zkrátka už je to docela silná skupina, která je schopná se postarat o tempo. V dalších dvou kolech si to docela pěkně sedá a jede se mi dobře, tepák sice nemám, protože mi nedávno nadobro odešel do věčných lovišť, ale nohy jedou, v kopcích se cítím silný, tedy v těch na asfaltu, kdežto na konci každého kola na kostkách ve Hřebčích pěkně chcípám a mám co dělat, aby ch nechytil nějaký větší zásek. Tenhle kopec mi prostě nejde a nikdy nešel. Když už to vypadá, že bychom to takto mohli dotočit až do cíle, zamíchá osudem naší skupiny v Bělokách dojetí čelem staršího balíku alias PND – pěkně nadupanými dědky. Dojedou nás akorát na začátku stoupání, takže nás nejprve čeká propad na konec jejich grupy (abychom se jim tam nemotali, ale je jich aspoň 30, tak to nějakou dobu i trvá) a pak boj o přežití, abychom to vydupali nahoru s nimi. Ne každému se to ovšem daří a mně tak napůl, mám nahoře asi 15 m sekeru, ale v následujícím sjezdu s odbočkou přes křižovatku věřím, že si to ještě dokážu dojet, což se mi ve spolupráci s Davidem

Slabochem z CS Stodůlky daří (ale David nakonec zůstal těsně předtím, než jsme to doskočili, trochu smolně zase zpět). Následuje svezení po rovině na ocase hvězdné „staříkovské“ grupy, dokonce je i trochu času na pokec s Kolíkáčem, pořád opakuje, že toho má po věřejším Šternberku dost a že tyhle kostky budou určitě jeho konečná ve skupině, což já cítím, že moje taky. Ale po nájezdu do nich se situace vyvine tak, že ačkoli jedu, co můžu, tak najednou s hrůzou zjišťuji, že zadek balíku je už o pořádný kus přede mnou a se mnou tu nezůstal vůbec, ale vůbec nikdo. Zkrátka vyklepalo to pouze a jen mě a takto sólo nemám šanci se tam vrátit. Tak to bylo opravdu trochu k nasrání. No ale nedá se nic dělat, jedu si tedy aspoň svoje tempo, dojedu dva sólo odpadlíky, ale nikdo z nich se mi v háku neudrží, takže skoro tři čtvrtě kola jedu sám, což je rozhodně velká škoda, protože kromě těch kostek se mi celý okruh jede docela dobře a věřím, že tady bych se už v té velké grupě relativně bez problémů dokázal udržet. Ale co je mi to platný, kdyby jsou kdyby, a mně teď nezbývá nic jiného, než si jet svoje a trochu odevzdaně čekat, jestli mi to tak vydrží až do cíle nebo jestli mě ještě někdo dojede. A za Makotřasama je jasný, že dojede, je tam kousek za mnou skupina asi sedmi lidí, takže skoro celý kolo jsem jel na samotku a teď se ještě budu muset v cílovém kopci pěkně ohánět, abych neztratil ještě víc. Naštěstí dojezd je na kostkách jenom kousek dole, pak se odbočí k hospodě a cíl je nahoře mezi domy NA ASFALTU, a to mi dává jakous takous naději, že bych mohl ještě o konečné umístění účinně zabojovat. Markovi Hejdkovi padá na odbočce z prvního místa řetěz, tak přebírám první pozici po něm, z boku se na mě tlačí David Slaboch, až si musím loktem udělat trochu místa, protože jinak by mě navezl do pěkných děr u okraje silnice, no a pak už zbývá jen vypustit poslední ušetřené watty a celkem s přehledem držím první místo, takže před cílem se už mohu posadit zpátky do sedla (taky už jsem cítil pěkně ostré náběhy do lýtka, takže o moc déle bych to stejně ani nevydržel) a vychutnat si alespoň dojezd z prvního místa ve skupině, čímž jsem si po předchozím trochu nešťastném odpadnutí trochu spravil chuť. V celkovém pořadí jsem nakonec zaznamenal 37. místo z 59 (v kategorii B 28.), takže to nic moc, ale jinak dosažený čas 1:38:51,74 h (průměr 34,90 km/h) je o více než dvě minuty můj nejrychlejší, a to jsem ještě jel v součtu skoro celé jedno kolo sám (čtvrt prvního kola a tři čtvrtě kola posledního). Celkové pocity tak nějak smíšené, na začátku jsem asi mohl být na výhodnější pozici (jenže to se strašně těžko realizuje, ten maximální výkon na docvakávání náhle vzniklých děr prostě nemám, potřebuju spíš tempo a držet jej i v kopcích), pak se nám naopak relativně dobrou spoluprací podařilo dojet skupinku s Prochajdou před námi, pak dvě kola naprostá spokojenost v rychlém tempu, kdy jsem v kopcích patřil k těm aktivnějším, ale pak do osudu zasáhl starší balík, který v té naší skupině úplně přerozdal karty, část lidí to vzdalo hned, část včetně mě se udržela, ale celé to bylo bohužel završeno trochu nečekaným vyklepáním v nájezdu do posledního kola (jako že tam zůstanu, s tím jsem celkem i počítal, ale že tam zůstanu úplně sám, to byla čára přes rozpočet). V závěru z toho pak vyšla ne moc výhodná dlouhá jízda na samotku a dojetí další skupinou asi 2 km před cílem, ale nenechal jsem se tím rozhodit a svoji pozici uhájil, takže v konečném součtu lehké přavažení spokojenosti nad zklamáním. Z vítězství se při neúčasti Václava Nežerky radoval ve spurtu početná skupina Václav Jelínek z BMC Viessmann Racing Team v čase 1:28:22,60 h (průměr 39,04 km/h) před Jiřím Doležalem z LAWI - Author Team a Radimem Kijevským z Ghost Rubena Teamu. Dařilo se i našemu bývalému náčelníkovi Přemkovi, který dojel v hlavní skupině na 10. místě a jen těsně mu unikl bronzový stupínek v kategorii (4. místo).

jeff

Tradiční klasika podzimu v Hřebči u Kladna . Závod na 57 km (5 okruhů) s tradičním stoupáním po kostkách v Hřebči. Na startu 70 lidí díky krásnému skoro letnímu počasí. Od začátku se jelo docela svižně průměrem skoro 38 km/h. Občas zkoušel někdo ujet, ale vždy byl záhy dojet pelotonem. Balík se postupně redukoval vždy po průjezdu na kostkách . V posledním kole nás jelo kolem dvaceti. Ten kdo se chce dobře umístit v tomto závodě, musí být v nájezdu na kostky mezi prvními, jinak je šance na přední umístění prakticky nulová. Věděl jsem to, ale opět jsem nebyl tam , kde jsem chtěl být a do zatáčky jsem najížděl až v druhé desítkě , protože asi 200 m zpět jsem musel přibrzdit, kvůli nějaké pipině, která stála v silnici. Nakonec z toho bylo maximum, co jsem mohl a to 8. místo. Takže jsem zopakoval loňské umístění. Při vyhlášení bylo také vyhlášeno celkové pořadí poháru CKKV, který se skládal ze 4. závodů UAC. Ani jsem nevěděl ,že jsem se umístil na celkovém třetím místě, takže to bylo milé zakončení závodu.

zahradnik

UAC - Poslední šlápnutí. Počasí přilákalo slušnou účast tak se od startu opět valí kule a nástupy střídají nástupy. Jede se mi dobře tak zkouším odjet a daří se mi to ve 2. kole, půl kola jedu času, kluci brzdí, ale pak se balík splaší a v nájezdu do 3. kola jsem zpět. Chvilí je klid než v půlce 3. kola odjíždí v kopci Majkl. Po chvíli za ním vyráží jeden z příchozích kterému jdu do háku a odjíždíme ještě s Jonášem za Majklem. Na kostkách ho dorážíme a pokračujeme ve 4. Vypadá to celkem nadějně než nás zezadu doráží Vajda a posléze i zbytek již zredukované skupiny. Vše tedy jde do špurta kde se mi daří točku najet na 4. pozici, kterou už pak udržím i do cíle. Vyhrál Vajda, za ním Doly, Kyjev a já. Za mě spokojenost - jelo se mi výborně, zazávodil jsem si a v ne příliš oblíbeném dojezdu jsem to nakonec taky dobře zvládnul

andre

UAC - Poslední šlápnutí : do Hřebče jedeme na kole a to mi asi svědčí , protože nohy jsou pěkně rozhybané a zahřáté, takže v závodě mi nedělá až takový problém zůstat v první skupině i když se tempo každou chvílí mění . Vydržel jsem až do cíle kde se do špurta moc nehru , takže 14 místo celkově a 9 v kategorii. No zajel jsem tady dnes nejlepší umístění ze všech mých účastí , tak můžu být spokojen. Dnes to byl můj poslední závod sezony , za týden už na startu nebudu. Jardo a Katko !!! fakt nejedu !!

jonas

UAC Poslední šlápnutí. Konec zari, kratky-kratky, no v tomhle to je radost závodit. Na startu slušná konkurence, chybí Néža, tak vítěz není předem znám :) Od začátku se jede celkem palba a dost se nastupuje. Snažím se být aktivní, a když odjíždí někdo silnější, tak se u toho snažím být. Pak se daří odjet Zahradovi, ale extra náskok nezískává a postupně je sjet. Takhle se to různě střídá. Kostky jezdím naplno, ale moc efekt to bohužel nemá. Pak odjíždí M. Sommer, za ním se vydává opět Zahrada. Docvakávám si ho a ještě s jedním se ve trojici vydáme stíhat Michala, kterého dolítneme kousek před nájezdem do dalšího kola. Máme celkem náskok, nevypadá to špatně. Pak nás dolítně skvěle jedoucí Jelínek a zbytek se přibližuje a u nás se nějak přestane jet. Postupně se to opět sjíždí, ale skupina už je poměrně mala. Poslední okruh se jede opět dost aktivně a zbude ve skupině cca 20 lidí. Do poslední zatáčky se hrnu nějak s rozumem, takže se nechávám lehce zavřít a prvních 5 mi mizí. Michal ale rychle vadne, takže nakonec celkově 5. místo a 2. místo v kategorii. Vyhrál Jelínek před J. Doležalem. Pěkný závod, já si to užil.